

to Maaneder, vel vilde faae den her tiltænkte Godtgjorelse, vilde en Anden, som havde tjent henved 4 Maaneder, men ikke været saa heldig at være tilstede i et Slag, aldeles ingen saadan Anerkjendelse eller Belønning, hvad man nu vil kalde det, erholde. Og derved kommer end yderligere i Betragtning, at den militaire Tjeneste udenfor Fægtninger, som her omtales, vistnok for dem, der ikke deeltage dert, kan være meget besværlig og fordre langt større Opoffelse, maaskee endog af Sundheden, end netop Deeltagelse i Fægtninger. Jeg nævner det saameget mere, som jeg i Slutningen af Juni Maaned 1848 ved min Nærværelse ved Armeen mange Gange havde Leilighed til at see, at Tropperne lede mange Under og Savn, netop efterat Fægtningerne vare ophorte og Tilbagetoget til Jylland var begyndt.

Kierkegaard: Det gjorde Forslag har uden Tvivl Hjertet og Følelsen paa sin Side hos ethvert af de ærede Medlemmer af nærværende Thing; og der kan, efter min Formening, vel heller ikke være synderlig Tvivl om, at det i det Væsentlige vil blive taget tilfølg. Jeg skal imidlertid, just fordi jeg indseer, at vi her ikke ere berettigede til ubetinget at gaae efter hvad Hjertet og Følelsen hyder os, men at vi ere pligtige at tage andre Hensyn og Overveielser med, tillade mig at henlede Forsamlingens Opmærksomhed paa, hvad der efter min Overbeviisning ogsaa fra det klare og rolige Overlægs Side synes at tale for det her stillede Forslag. Det forekommer mig, at det er vort lille og klare Fædrelands almindelige Skjæbne og stadige Situation, nu idetmindste igjennem fast halvandet Aarhundrede, at vi komme lidt hovedfulds til det, naar vi skulle til at føre Krig. Om det hænger sammen, saaledes som det i den senere Tid meget ofte er blevet paastaet, med for megen Sikkerhed hos dem, som skulde passe paa, at vi ikke bleve overraskede, eller med nogen Mangel hos os paa diplomatisk Talent, eller hvormed det forresten hænger sammen, og hvorledes det er at forklare—, derpaa skal jeg ikke indlade mig. Men den Kjendsgjerning er, synes mig, iøinesaldende, at, naar Danmark skal til at føre Krig, saa staaer det gjerne saaledes, som om vi bleve vakte af en sød

Søvn og skulde nu i største Hast til at søge efter Waabenet og til at sibe Waabenet, hvis det ellers skal komme i Brug, inden Fienden er bleven færdig med os. I et saadant Land og hos et Folk, som har havt denne Skjæbne, og som har maattet bøde haardt derfor adskillige Gange, og som kan have Udfigt til, om Verden staaer endnu nogle Aar, endnu fremdeles at opleve den samme Skjæbne, der forekommer det mig, at det er af højeste Vigtighed ikke at lægge nogen Hindring i Veien for det Sind, som ved en saadan Leilighed nærmest vil røre sig hos Ungdommen, og som vil gjøre, at de strømme til og gribe efter Waaben og gaae med det første det bedste Fienden imøde og lade det komme an paa, hvad der siden vil blive dømt om denne Sag, hvorvidt man da vil sige, at den Sag, hvorfor de kæmpede, den var dog tabt alligevel, og dolere over, at de grebe til Waaben for den, da det var for silde, eller om der skal komme Noget ud deraf. I et saadant Land og hos et Folk, der har været udsat for og fremdeles kan være udsat for en saadan Skjæbne i de forestaaende Tider, der mener jeg, at man skal gjøre alt Muligt for, naar Ungdommen har vist, at den har Mod paa at handle saaledes, da ogsaa at lade den føle, at den har handlet i Danmarks Aand, at lade den føle, at de med de graae Hoveeder, de ryfte ikke paa dem derhjemme og sige: ja, det er Ungdom og Ubesindighed, saadanne vare vi ogsaa for 40 Aar siden; men at de sige: det er ganske rigtigt, de handlede og sloges saaledes, som vi vilde have handlet i deres Sted. Dette er altsaa for det Første min Grund til at stemme for enhver Begunstigelse, som paa nogen Maade kan tilstaaes og skænkes den Ungdom, som saaledes greb til Waaben i Aaret 1848. Og den anden, det er den, at i denne fælste Verden, hvor der har været talt saa faare Meget i de sidste Par Aar om Enighed mellem Folk og Fyrster, om den Begeistring, hvormed de, som det skal hede, reiste sig, og den Begeistring, hvormed de kort efter satte sig igjen paa en ganske anden Side end den, hvor de havde gjort Mine til at ville hen, da de reiste sig, og saa fremdeles, — og i en saadan Tid, hvor Danmark staaer nogenlunde alene med sin forunderlige Skjæbne, at,